

APAGANT FOCS AMB GASOLINA

Mentre els polítics occidentals ens distrauen obsessionant-nos amb un Iran que no té la bomba atòmica i ha firmat el tractat de no proliferació nuclear, el Pakistan amb un arsenal de caps nuclears, i que juntament amb l'Índia, Israel i Corea del Nord forma part del grup de quatre països que no han firmat el tractat, va a la deriva.

El més preocupant no és l'assassinat de Benazir Bhutto, crònica d'una mort anunciada, sinó la barroera estratègia internacional que actua a la desesperada i, si no canvia, acabarà facilitant una guerra regional de conseqüències imprevisibles.

Pervez Musharraf, dictador sota sancions internacionals des que va prendre el poder al 1999, va ser rehabilitat i acceptat com a mal menor gràcies a la paranoia post-11/09/2001 que va imposar la seguretat per sobre les llibertats. Com a dictador nuclear aliat en la nova guerra global contra el terrorisme abanderada per Washington, l'administració Bush ha regalat els darrers anys 10.000 milions de dòlars al general. Milions destinats a lluitar contra les cèl·lules d'AlQaeda i els grups talibans que fan servir Pakistan com base per la guerra a l'Afganistan. Però el General Musharraf no és tan estúpid com per matar la gallina dels ous d'or eliminant els radicals. I heus aquí que la majoria de milions s'han esfumat en contes bancaris privats, o s'han convertit en cotxes de luxe pels ministres i nou material per un exèrcit que gasta el 25% del pressupost del govern en un país on el 33% de la població viu en la pobresa i el 40% no té aigua potable.

Com era previsible, ara Musharraf s'ha convertit en un problema pels EUA. Però com distanciar-se d'ell sense posar-se'l en contra? Dons casant-lo (políticament) amb la seva arxi-enemiga Benazir Bhutto. Així, Washington va negociar un acord entre l'ex-militar dictador Musharraf i la demòcrata corrupta Bhutto. Un matrimoni impossible entre dues persones, d'ambició il·limitada i que s'odien, per unir l'estabilitat a través del control de l'exèrcit en mans de Musharraf amb el populisme democràtic de regust anglosaxó de Bhutto.

Però escollir a la dues vegades primera ministra, dues vegades deposada per corrupció i incompetència, Benazir Bhutto com a solució per Pakistan es com apagar el foc amb gasolina. Contràriament al que molts analistes asseguruen, la mort de Bhutto no deixa als EUA sense estratègia per lluitar contra AlQaeda, perquè Washington no té estratègia. L'assassinat de Bhutto és monstruós i inacceptable, però la seva mort no portarà el caos al Pakistan més del que l'hauria portat la patètica solució dissenyada per Bush.

Pakistan ja s'ha convertit en un altre símbol del fracàs occidental en l'anomenada guerra contra el terrorisme. Però l'esgarrifós de debò és la manca d'imaginació, la manca de capacitat, la manca de voluntat contra la violència. En el somni geoestratègic dissenyat per occident ja han caigut Palestina (algú recorda Annapolis?), Afganistan, Iraq i Somàlia. Pakistan pot ser la següent peça del dominó.

Jordi Raich.

Escriptor.

www.jordi-raich.com

Jan 08